

²³„Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ²⁴Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen. ²⁵Ezeket példázatokban mondom nektek, de eljön az az óra, amikor többé nem példázatokban szólok hozzátok, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról. ²⁶Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, ²⁷hanem maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.

Kedves Testvéreim!

Jézus feltámadása után, még 40 napon keresztül együtt volt tanítványaival, pontosabban meg-megjelent közöttük, beszélt velük tanította őket. 40 nap. Azon gondolkoztam el, hogy mennyire elég ez az idő? A Bibliában a 40-es szám sokszor megjelenik. 40 nap elég volt arra, hogy Isten özönvízzel árássa el ezt a földet, 40 napig volt Mózes a hegyen, a tízparancsolat kőtábláiért, ez az idő elég volt arra, hogy a nép elforduljon Istentől, és bálványszobrok készítsen. De 40 nap elég volt az Istenhez való odafordulásra, amikor Jónás hirdette az Úr ítéletét Ninive lakóinak. 40 nap: rövid, vagy hosszú idő? 40 nap a kórházban hosszú idő, 40 nap nyaralás hosszú. Vajon milyen lehetett a tanítványok 40 napja? Az elmúlt hetekben a tanítványok húsvét utáni érzéseit, cselekedeteit kezdtük el vizsgálni az ígértésekben. Két érzéssel már foglalkoztunk. Az egyik az öröm érzése volt, ami akkor lehetett bennük, amikor Jézus megjelent közöttük. Minden egyes ilyen megjelenés örömet hordozott, ahogy a gyermek örül, amikor meglátja hazatérő szüleit.

De ott voltak a köztes időszakok is, amikor az örömet a bizonytalanság érzése váltja fel, amikor van idő gondolkodni, amikor felmerül a hogyan tovább kérdése. A tanítványok ezt is átélték. Ehhez kapcsolódóan az éneklésről is beszéltem, mint ami Isten Szentlelke segítségével kiűzi a félelmet, a bizonytalanságot. Amikor az ember Istent dicsőíti, azt szívvel, szájjal és lélekkel kell, hogy tegye. Ha pedig ez történik, onnan menekül a Sátán. Ahogyan Luther mondta: „Isten egyik leggyönyörűbb s legdicsőbb ajándéka az ének. Haragszik is rá a sátán, mert sok kísértést és gonosz gondolatot űz el vele az ember...” Minden ember, még a nem hívők is tudják ezt, amikor félünk, éneklünk. De az igazi féleleműző csak az Isten dicsőítése.

Néhány éve, a nyári táborban éltünk át egy óriási vihart a gyerekekkel. Amikor elkezdődött, a gyerekek maguktól kezdték el a táborban tanult énekeket. Mondhatni ösztönösen jön ez.

Ma is megismerkedünk egy érzéssel, amely ott volt a tanítványok szívében húsvét után. Lukács írja azt az ApCsel elején: *Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitarítóan vettek részt az imádkozásban...*

De – mondhatná valaki, hogy – az imádság az egy cselekedet, nem pedig egy érzés?! Ez, azt gondolom, csak részben igaz. Nem egyházi iskolákban tanultam, mégis majdnem minden nap elhangzott egy-egy imádság az órákon, vagy némán magunkban imádkoztunk, volt, aki ki is mondta: Istenem, csak most segíts! Amikor a tanár lapozta a naplót, hogy kit feleltessen, akkor kérő imádságok tucatjával szálltak felfelé.

Az imádság ösztönösen ott van minden emberben, még akkor is, ha valaki azt mondja, hogy sohasem imádkozott. Imádkozni mindenki tud, ha máskor nem, akkor, amikor felsóhajtunk: jaj Istenem! Ahogy az éneklés, ez is ösztönös. Ahogyan szokták mondani, hogy zuhanó repülőn nincs ateista.

De vajon tényleg ez lenne az imádság? Egy Istenhez felszálló óhaj, sóhaj? Igen, ez is imádság, de ma azt nézzük meg, hogy egy keresztyén ember imádsága mennyivel több ennél. Amikor más nem csak az ösztön van meg, hanem amikor az imádság tudatos érzéssé válik bennünk. Lehet, hogy kicsit furcsa ez a tudatos érzés kifejezés, de az imádsággal kapcsolatban éppen ez a lényeg, hogy ne csupán egy ösztönös felsóhajtás, de ne is csak egy tudatos cselekmény legyen.

Talán egy párkapcsolathoz tudnám ezt leginkább hasonlítani, aminek van egy ösztönös szakasza: megtetszenek egymásnak, és egy rövid udvarlást követően kialakul a szerelem. A görög nyelvben erre használták az eros kifejezést. Ezt követi a megismerés, amikor az érzésből tudatos döntés lesz, amikor már vállalom a másikat, akár úgy, hogy házasságot kötünk, és ki is mondom, nem csak neki, hanem mások előtt is, hogy szeretem. A görög erre a filia szót használja. Nyilván az érzés nem múlik el, de átalakul – egy szerintem sokkal mélyebb szerelem/szeretet érzésévé, a görögben agapé. Az agapé tartalmazza a filiát, a filián belül pedig ott az eros, mintha koncentrikus körök lennének.

Ugyanez igaz az imádságra is, csak ott nincsen erre külön szó a görögben. De az imádság ott kezdődik, hogy felsóhajtok: jaj, Istenem. A következő lépése az elmélyülés szakasza, amikor az imádság tudatossá válik. A harmadik lépés pedig, amiről mai alapigénkben Jézus beszél, az imádság, mint életformáló érzés.

Az első szintről, az ösztönös imádságról tehát már volt szó. A következő lépés, hogy megtanuljunk imádkozni. Ehhez meg kell ismerni az imádságot, foglalkozni kell vele, gyakorolni kell. Talán azoknak sem haszontalan, akik már profik az imádkozásban, ha felelevenítjük ezt a szakaszt. Először is fontos

megtudnunk, hogy az imádságnak többféle formája van. Ugye, a legismertebb a kérő ima. Amikor az ember magáért imádkozik, erről szól a felsóhajtás is. Az imádságnak sok fajtája van, most egy kicsit leegyszerűsítve soroljuk ezeket öt csoportba, így az ujjainkon könnyen meg tudjuk jegyezni ezeket. Itt van mindjárt a hüvelykujjunk. Mindenhez használjuk, mindent ezzel fogunk meg, ráadásul ezzel mutatjuk azt is, hogy egy Istenünk van. Legyen ez az ujj az Istent dicsőítő, magasztaló, áldó imádság. (A miatyánkban: mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség...) A mutatóujj, ahogy a neve is mondja, rámutat a másik emberre, ezért a közbenjárás, a másikért való könyörgés kapcsolódjon hozzá. A középsőujj kapcsolódik ehhez, mint a jelentkezésnél, vagy eskünél, itt a saját magunkért mondott könyörgéseket, kéréseket helyezük el. A gyűrűs ujjunk a hálaadást hangsúlyozza, én legalábbis nagyon hálás vagyok a feleségemért, a kisujjal pedig a bűnbánatra figyelmeztetjük magunkat, nem azért mert kevés a bűnünk, hanem mert az Isten előtt a bűnbánó ember ilyen kicsinek érzi magát.

Dicsőítés, közbenjárás, kérés, hálaadás, bűnbánat – ezek az imádság főbb formái.

Az imádság formái közül legtöbbit a kérést és a másikért való könyörgést használjuk. Ugyanakkor pedig azt is sokszor hallom: hiába imádkozom, nem kapok választ. Ha ez az érzésünk van, akkor mindjárt tegyük fel az első kérdést: vajon jól imádkozom? Jakab apostolnál olvassuk: *ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*

Azt hiszem Jézus sem véletlen tanította a miatyánkban, hogy legyen meg a te akaratod...

„Az Isten nem hallgat meg... hiába imádkozom...” - gondolatok mögött sok esetben az van, hogy mi így imádkozunk: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg az én nevem, jöjjön el az én országom, legyen meg az én akaratom...

Jézus mást tanított, Jézus máshogy tanított: ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

Ehhez az imádsághoz viszont már kell egy érzés is. Erről beszél mai alapigénkben tanítványainak Jézus:

²³ „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ²⁴ Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.

A kulcs az imádság meghallgatásához ez: az én nevemben. Ez nem csupán azt jelenti, hogy odabiggyesztiük az imádságunk végére azt, hogy: Jézus nevében kérünk.

Jézus nevében kérni azt jelenti, hogy a mi életünk középpontjában ő van. Nem Isten, csak úgy egyszerűen, hanem az az Isten, aki Jézus Krisztusban emberré lett, aki szenvedett és meghalt, aki feltámadt a halálból.

Gyökössy Endre ezt írja egy helyen: „jól tudom, hogy sok hívő emberben is felvetődött már a kérdés, szereti-e őt az Isten? Ha csak egy is van ma közöttünk, akinek ez kérdése, hadd kérdezzem vissza: testvérem, szereted-e Jézust? Mert aki Jézust szereti, azt szereti az Isten. Ezt nem én mondom, hanem maga Jézus mondja...”

Az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.

Minden imádságunk alapja tehát az a Jézus, aki önmagát adta a kereszten.

Anyukám tanár volt. Amikor valami kényes kérdés került elő az osztálytársaim engem küldtek, és rajtam keresztül üzentek, azt remélve, hogy mivel nekem az édesanyám tanár az iskolában, akkor egyszerűbb lesz elintéznem a dolgot. Egyszer a kémiaadolgozat ügyében jártam el édesanyámnál, a válasza az volt, hogy akkor én felelek. Feleltem, a többiek nem írtak dolgozatot. De utána kétszer is meggondolták, hogy mit kérjenek.

Isten csak azért áll szóba velünk, mert Jézus bevállalta helyettünk a felelést. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.

Hogyan fordulok oda Istenhez? Elvárásokkal? Mit várhatunk mi Istentől? Amit megérdemlünk az a bűnünk büntetése. De Jézus elvette ezt. És ma felajánlja nekünk, hogy kérjük Istent az ő nevében.

Csodálatos dolog ez, de csak az tud így kérni, aki hiszi, érzi, hogy valóban Jézus az, aki segíteni tud.

Jézus a tanítványaival találkozik húsvét után. Tanítja őket. A 40 nap nem volt elég mindenre, de nem is erre volt szükség, csupán annak átismétlésére, és átnézésére, amit már korábban hallottak. Bizonyára beszélgettek az imádságról is. És abban a 40 napban az is bizonyos, hogy átértékelődött a tanítványokban az imádság. Megértették, hogy mit is jelent az, amiről Jézus még halála és feltámadása előtt beszélt nekik: kérjétek az Atyát az én nevemben... Használjuk ki mi is a 40 napból még hátralévő időt arra, hogy az Istenhez való sóhajtól eljussunk a tudatos érzésig addig az imádságig, amelynek középpontjában Jézus Krisztus áll.